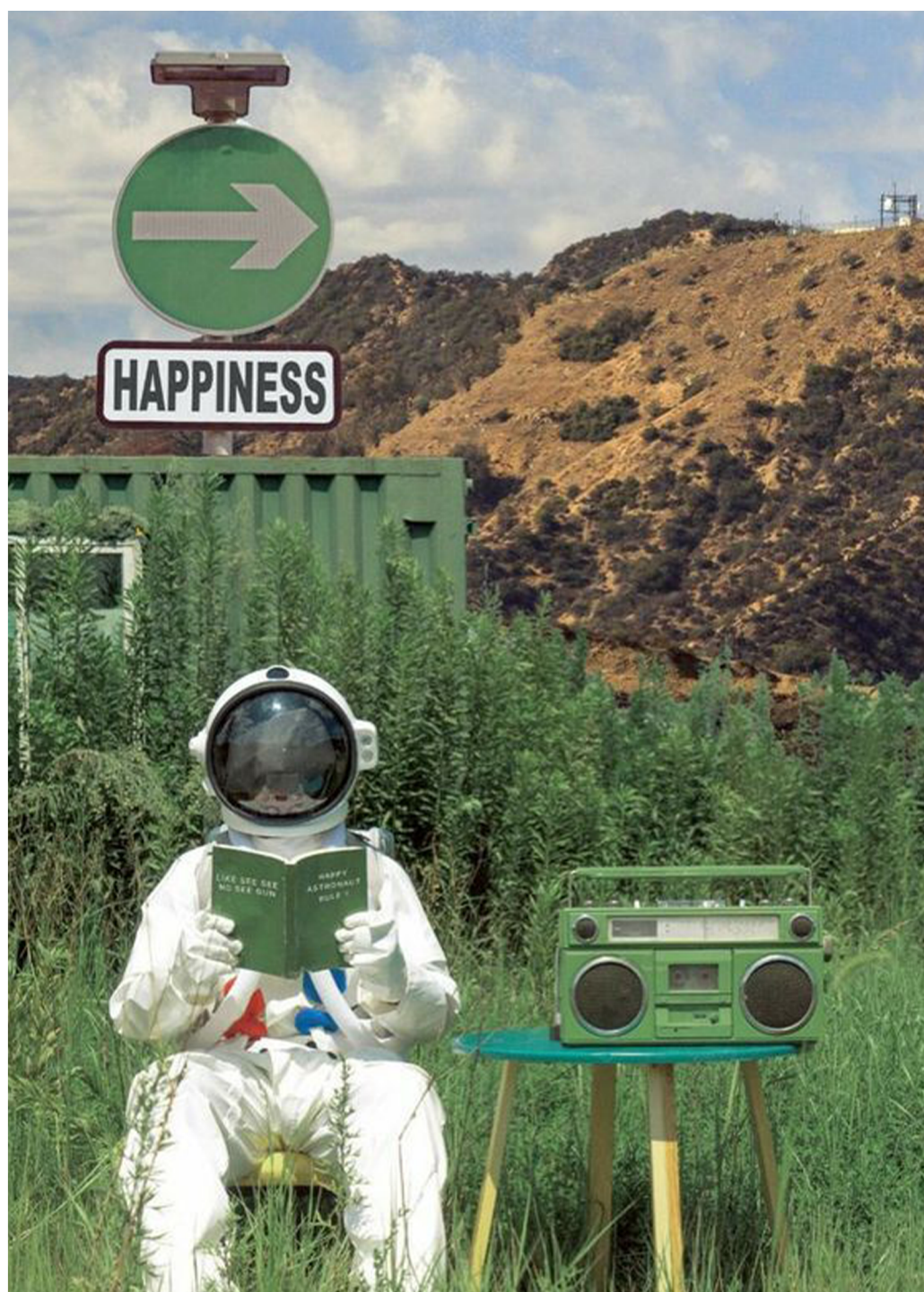

СУСПІЛЬСТВО

NOTA BENE

2022

січень-лютий

#22

«NOTA BENE»
випуск № 22
січень–лютий 2022

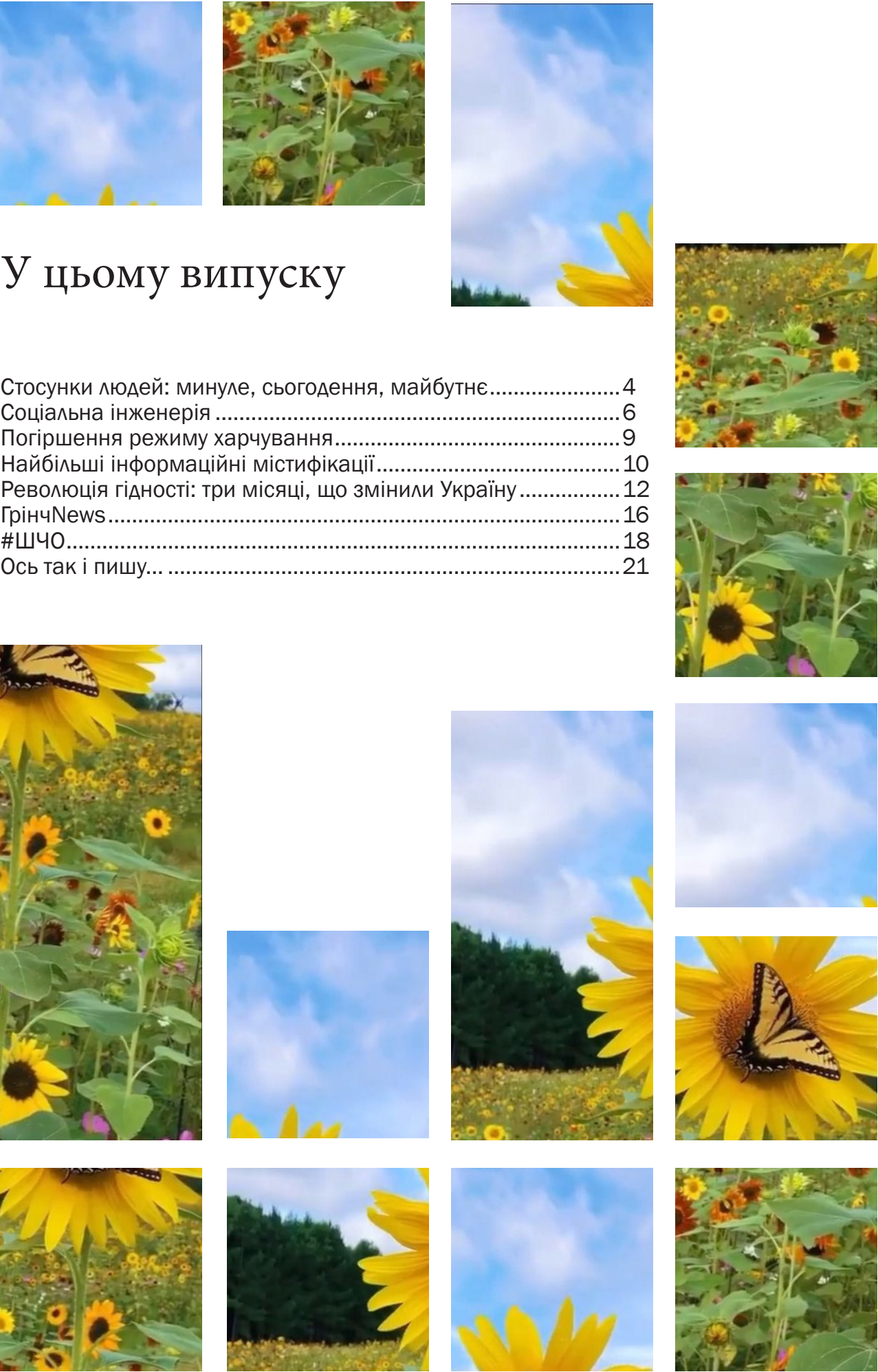
ГОЛОВНА РЕДАКТОРКА	Вікторія Карпінська
ДИЗАЙНЕРКА	Вікторія Карпінська
РЕДАКТОРИ	Валерія Гажала Катерина Гаврилюк Маргарита Новицька Марія Рудьківська
АВТОРИ	Алла Бєдна Анастасія Дзюбенко Артем Завальнюк Марія Кукшина Маргарита Бардовська Надія Кравченко Олександра Хальзіна
ШЕФ-РЕДАКТОРКА	Тетяна Іванівна Ус

У номері використано ілюстрації з сайту Pinterest

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ:
Фаховий коледж «Універсум» Київського університету імені Бориса Грінченка
Циклова комісія з видавничої справи, культури та української філології
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: просп. Гагаріна, 16
E-MAIL: notabene.kubg.edu.ua@gmail.com
Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати текст.
Висловлені авторами думки можуть не збігатися з позицією редакції.
При передруку посилання на «NOTA BENE» — обов’язкове!

У цьому випуску

Стосунки людей: минуле, сьогодення, майбутнє.....	4
Соціальна інженерія	6
Погіршення режиму харчування.....	9
Найбільші інформаційні містифікації.....	10
Революція гідності: три місяці, що змінили Україну	12
ГрінчNews	16
#ЩО.....	18
Ось так і пишу... ..	21

Стосунки людей: минуле, сьогодні, майбутнє

Кохання — доволі складна тема для кожного з нас. Всі хочуть бути коханими і мати підтримку, але не кожному вдається знайти свою другу половинку. Пошуки можуть тривати роками, і в результаті все одно можна залишитися самотніми. Ми обираємо риси, які б хотіли вбачати у своїй другій половинці, сидимо на сайтах знайомств (погоджуюсь, не всі, але є такі), переглядаємо профілі в Instagram та перевіряємо на сумісність знаки зодіаку. Але ж так було не завжди. Мабуть, ви нерідко чули фразу: «Хочу таке ж міцне кохання, як у моїх батьків чи бабусі з дідусем. Щоб на все життя: і в радості, і в біді». Виникає питання: де покоління Z схибило? І чому в наш час зникло таке поняття як «побачення»? Питань мільйон, а відповідей не так вже й багато. Але я все ж таки спробую проаналізувати, як прояви кохання відрізнялись у той чи інший період історії.

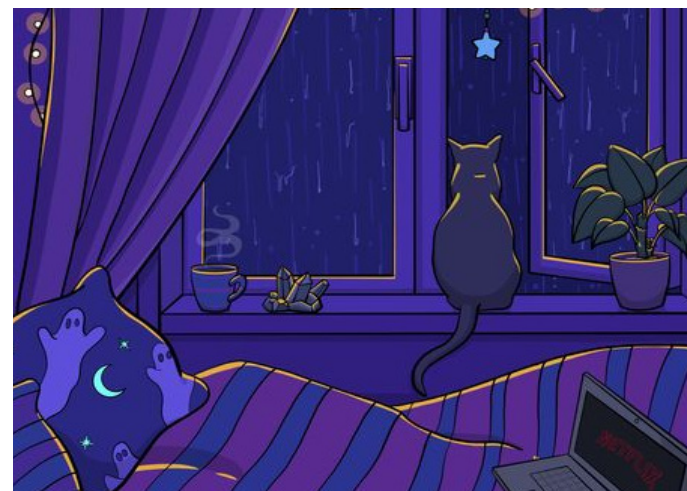
Минуле. Якщо ж брати за початок нашого аналізу найдавніші часи, то можна сказати, що навіть неандертальці вміли кохати, і були зафіксовані випадки, коли неандертальці мали стосунки з Homo sapiens. На жаль, ми не можемо зазирнути в минуле і побачити, як все відбувалось насправді. Але за допомогою книжок і наукових праць можна точно запевняти, що неандертальці більше піддавалися не почуттям, а сексуальному бажанню, відсутності кровної спорідненості та побутовим привілеям.

Козаки ж не завжди мали змогу одружитися з коханою жінкою, вони більше шукали надійного товариша в особі жінки. Їхні стосунки завжди будувалися на взаємній повазі один до одного. До речі, якщо козак зрадив своїй дружині або зневажив її, то він був за це дуже покараний. Ми можемо спостерігати це на прикладі парубка Грицька, якого було спалено на вогнищі (з народної творчості).

Під час кріпацтва все було набагато складніше. Дуже мало ймовірно було те, що закохані будуть разом. А все це через соціальну нерівність. І якщо ви закохались у панночку, будучи кріпаком (або ж навпаки), то ви не зможете бути разом. Звісно, були винятки, але їх дуже мало.

Ситуація трохи покращилась у СРСР. Тоді люди не мали мобільних телефонів, але були більш відкритими. У той час буденною справою було підійти і познайомитися, наприклад, на вокзалі чи святкуючи Новий рік у друга на дачі. Нанотехнології розвивалися, і почали з'являтися перші мобільні телефони, але не всі мали можливість їх придбати, тому хлопцям доводилося проходити по 5 кілометрів (а бувало і більше) до своєї дівчини, аби просто запитати, як вона себе почуває. Також дуже романтичним вважалося листуватися зі своїм коханим / коханою, коли ви далеко знаходились. Лист потрібно було чекати від двох і більше тижнів. І коли приходила довгоочікувана поштівка, з'являлися найпозитивніші почуття.

Сьогодні. Нині покоління Z трохи втратило ту романтику, яка була раніше. Підлітки в наш час починають стосунки не розуміючи, що це таке. Також збільшився відсоток тих дівчат, у яких кар'єра на першому місці, які

взагалі не збираються вступати у стосунки. Але не все так погано: у нас з'явилося більше можливостей, за яких ми можемо знайти свою другу половинку, а тому відсоток зустріти кохання свого життя збільшився. А що буде далі, покаже час.

Майбутнє. Є теорія, що в майбутньому люди не матимуть потребу перебувати у шлюбі, а тому і в стосунках. А це буде відбуватися через низку причин:

- інтим буде не потрібен для зачаття дитини;
- стать людини не буде мати значення;
- збільшиться відсоток жінконенависників та навпаки.

Час не стоїть на місці, тому ми не можемо зараз точно знати, що буде далі.

А от на сьогодні вчені навіть зуміли з наукової точки зору пояснити, як відбувається кохання між людьми. Вони запевняють, що є три стадії кохання: пристрасть, привабливість і прихильність. І кожен із цих варіантів керується хімічними речовинами. Пристрасті притаманна похоть, а за неї відповідають такі речовини як тестостерон і естроген. Привабливість пов'язана з неймовірним щастям знаходитися поруч один з одним. За ці почуття відповідають дофамін та серотонін, вчені

часто порівнюють таких людей із наркоманами, бо дофамін викликає ідентичні почуття, як і після прийому кокаїну. А прихильність є найсильнішим почуттям, що містить в собі окситоцин і вазопресин. Вони відповідають за довготривалий зв'язок між партнерами.

Не зупиняючись на цьому відкритті, вчені вирішили провести експеримент: «36 запитань, щоб закохатися». Суть полягала в тому, що двоє незнайомих людей упродовж двох годин повинні ставити певні 36 питань один одному. І, завершивши всі запитання, ті, хто беруть участь, повинні закохатися один в одного. Більше про цей метод можна дізнатися в The New York Times: «The 36 Questions That Lead to Love».

А під кінець я хочу вам побажати не боятися робити перший крок, кохати і бути коханими.

Олександра Хальзіна

Соціальна інженерія

Соціальна інженерія — система психологічного та соціального впливу на свідомість людини. Вона дозволяє маніпулювати діями особи задля отримання потрібної конфіденційної інформації.

Соціальний інженер (хакер) — людина надзвичайно ерудована, вона відмінно розуміється на програмуванні, системному ПЗ і кібербезпеці, проте соціальні навички у цьому випадку знаходяться на рівні теоретичних знань системи, іноді навіть переважаючи їх.

Оскільки найголовнішою та найвразливішою у системі є людина, то правильний психологічний аналіз, застосування певних методів і підходів, спрямованих на виникнення у її підсвідомості почуття індивідуалізму, вже сприяє вдалому розвитку подій. Ці принципи доповнюються незнанням «жертви» інформаційної безпеки, її недостатньою кваліфікованістю або обізнаністю та відчуттям довіри. Слід зауважити, що знання соціальної інженерії можуть стати у пригоді не лише задля викрадення певних даних, інформації, а й для створення власної безпеки. Таким чином можна дізнаватися наміри співрозмовника або близької людини та не піддаватися впливу досвідченого хакера.

Перед початком аналізу методів маніпулювання відокремимо поняття «соціальна інженерія» від поняття «соціологія». Дійсно, цей метод і наука взаємопов'язані, оскільки є дотичними до вивчення особливостей людини та її свідомості, однак соціологія базується на знаннях про соціум, спільне проживання певних груп населення, їх взаємовідносини.

У більшості випадків хакери не зламують системи безпеки, а працюють над комунікацією зі складовою — людьми. А це не так складно, адже часто люди добровільно розповсюджують важливі конфіденційні дані, особливо якщо їм здається, що прохання надходить від

уповноваженої особи. Наприклад, вдаючи співробітника служби підтримки, користувачі без вагань повідомлять вам свої паролі.

Метод авторитету. Лише дізнавшись про авторитетність співрозмовника, навіть без реальних на те підстав, людина займає позицію виконавця, роблячи все так, як диктує «більш досвідчена» особа. Особливо такий метод працює в екстрених ситуаціях, коли часу на роздуми обмаль.

Метод симпатії працює за схожим принципом: людина відчуває комфорт та довіру поруч з тим, хто має привабливий вигляд чи викликає зацікавленість. Таке маніпулювання помітне у рекламних кампаніях, коли харизматичний ведучий знайомить глядача з певною продукцією, маючи відповідний вигляд, використовуючи просту та зрозумілу мову.

Метод слідування наближений до соціології. Людина потрапляє до середовища, де більша частина індивідумів дотримується однієї позиції, у той час як сама вона — протилежної. Щоб не вирізнитися від решти та не здаватися дивною, її свідомість підлаштовується до позиції більшості. Так, в одному з дитячих садків, був проведений експеримент: чотирьом дітям було запропоновано спробувати кашу з однієї тарілки, проте з різних її сторін. Три частини з них були солодкі на смак, а лише одна — солоною. Проте наприкінці всі учасники стверджували, що страва солодка.

Люди використовували соціальну інженерію з давніх часів. У Древньому Римі та Древній Греції дуже поважали ораторів, здатних переконати співрозмовника у його неправдивості. З появою інтернету, гаджетів, інженери стають хакерами, виконуючи крім психологічної роботи, ще й маніпулятивну за допомогою сучасних технологій.

Анастасія Дзюбенко

Погіршення режиму харчування

У наш час гостро постало питання про харчування. Кожного дня люди рахують калорії, білки, вуглеводи, жири, цукри, ставлять собі жорсткі рамки дієти, відмовляючись від улюблених страв, аби просто подобатися іншим або собі.

У сучасному світі важливо виглядати гарно та естетично, в гонитві за ідеалом люди часто навіть не помічають, як шкодять своєму здоров'ю. Особливо великі зміни та збої можна побачити серед спортсменів. Зі слів професійних тренерів, на практиці вони бачили дуже багато прикладів божевільних дієт: одні їли лише огірки та курячу грудинку, інші свято вірили, що спаржею можна замінити м'ясо, а воно, в свою чергу, є продуктом, без якого можна обійтися.

Також є такий вид харчування як сиріїдіння, при ньому продукти не піддаються тепловій обробці. Найбільш поширеним є вегетаріанський його вид. Чому ж люди вирішують перейти на таке харчування? Виділимо декілька причин:

- етичні — людям шкода тварин;
- медичні — люди за станом здоров'я повинні перейти на такі дієти;
- економічні — немає можливості купувати ті чи інші продукти;
- релігійні — вірування забороняють їсти м'ясо деяких тварин. Наприклад, мусульмани не вживають свинину, у індусів священна тварина — корова тощо;
- екологічні — ферми, заводи й фабрики дуже шкодять середовищу своїми відходами.

Також такі дієти стали популярними завдяки медіа та рекламі. Сучасна молодь прагне виділитися своєю унікальністю, тому й обирає такі нестандартні способи. Але все ж до 18 років краще утриматися від подібних рішень — несформованому до кінця організму потрібні вітаміни, деякі елементи, мінерали з м'яса та інших продуктів тваринного походження. Прогрес дав нам можливість вирощувати та збирати продукти харчування набагато швидше.

Багато хто з людей не дотримується правильного режиму харчування — деякі взагалі ніколи не снідають, і це можна пояснити дуже швидким темпом сучасного життя.

Психологічні проблеми також вносять свою лепту в уподобання в їжі. Так, деякі люди під час депресивних епізодів не можуть їсти м'ясо, поширеними є розлади харчової поведінки: люди можуть вважати себе недостатньо худими, вони викликають у себе рвотний рефлекс та роблять вигляд, що їли. Також протилежним є ожиріння, в цьому випадку люди безконтрольно вживають їжу, частіше головною причиною цього є стрес, вони його просто заїдають. Також існують деякі психічні захворювання, при яких люди їдять неїстівні речі або навіть самих себе.

Тож як вберегти себе та харчуватися правильно? Раціон варто підбирати індивідуально, користуватися порадами виключно кваліфікованих спеціалістів. Не забувайте про баланс, слухайте свій організм.

Маргарита Бардовська

Найбільші інформаційні містифікації

Інформаційна містифікація — це не завжди «зіпсований телефон». Досить часто це стратегія дестабілізації чого-небудь або кого-небудь. Світ знаходиться в умовах пандемії, Україна — в умовах війни. Для потужної дезінформації це ідеальне середовище.

Перед тим як розглядати конкретні кейси, варто наголосити: правдива інформація для людини — це та, у яку вона безсумнівно вірить. Правда для однієї людини може бути повною брехнею для іншої, тому що кожен з нас має різну життєву позицію, досвід та віру. Саме тому так важливо бути медіаграмотним — вміти не піддаватись маніпуляціям і твердо оцінювати інформацію.

У цій статті пропоную ознайомитися з фейками, які у минулому році набули такого розголосу, що про деякі з них на пресмарафоні згадував наш Президент.

Вакцина — бізнес, коронавірус — світова змова. Міфи про вакцинацію, коронавірус, пандемію, карантин стали ще більш популярними у минулому році. Причини виникнення фейків на цю тему я поділяю на дві дуже умовні групи: неправильне трактування законів, що регулювали карантин та вакцинацію (люди, що не є юристами, трактували законодавчі нововведення некоректно, що призводило до самовільної дезінформації), та поширення в регіонах України різних упереджень про вакцинацію (процес вакцинації перетворився на зручний бізнес — це надавало інформації неточності й необ'єктивності; вакцинацію почали рекламувати як продукт, на якому заробляли кошти). За прикладом міфу про ковід далеко ходити не треба: під час карантину рух у муніципальному транспорті було обмежено законом (подорожувати транспортом можна лише з сертифікатом про вакцинацію чи тестом на відсутність захворювання).

Цим же законом неповнолітнім дозволялось переміщуватись у громадському транспорті без обмежень (окрім маски). Хоча в законі це було прописано, деякі мас-медіа забували це уточнювати у своїх матеріалах, які, до речі, набирали багато переглядів, — так поширювалися «ковідні» міфи про обов'язкову вакцинацію дітей.

Ще одна з найпоширеніших чуток, яку розповсюджували ще з початку 2021 року, стверджує, що пандемія є насправді всесвітньою змовою. Її мета — імплантація крихітних мікросхем, що відстежують людей, а стоїть за цим усім сам Білл Гейтс. Проте жодних доказів, які б підтверджували ці припущення, немає.

Жінки — до чоловіків (на військову службу). Що більше виходить нових законів, тим активніше ЗМІ, що не завжди є фахівцями, коментують і трактують їх неправильно. Це стосується і наказу Міністерства оборони про військовий облік жінок. Військовий облік — це не призов і не мобілізація. Армія для жінок як була, так і залишається контрактною. На військовий облік з 2022 року ставитимуть жінок від 18 до 60 років, які вже матимуть професію або спеціальність за фахом, спорідненим з військовою справою. До переліку таких спеціальностей увійшли: право, програмування, журналістика, менеджмент, готельно-ресторанна справа, пожежна справа тощо (детальний список у Наказі МОУ № 313 від 11 жовтня 2021).

Навіщо держава ставить на військовий облік жінок? Це ніщо інше, як гарантія національної безпеки у разі введення військового стану. Особливо це питання зацікавило представників і представниць фемінізму, не всі з яких адекватно оцінювали ситуацію з нововведенням.

Як розпізнати фейк? Вони створюються за формулою: мінімум інформації + маніпуляція. Їм притаманні такі характеристики:

1. Викликають у Вас емоції страху, паніки, тривоги тощо.
2. Заголовок/підзаголовок не містить імен, а лише умовні позиції. Наприклад: «Україні не вдасться увійти до НАТО у 2022 році, — так прокоментували у США».
3. Містить дуже багато коментарів, відступів, авторських думок, які намагаються переконати реципієнта, а не проінформувати.
4. Фейки не люблять статистики, це складно. Точні цифри, дати, імена, факти відсутні. У фейках над фактами домінують фактоїди. Наприклад, за вікном -8°C, йде сніг з дощем — факт, за вікном холодно, люди мерзнуть — фактоїд.

Отже, намагайтеся бути обачними та постійно перевіряйте інформацію.

Артем Завальнюк

Революція гідності: три місяці, що змінили Україну

Економічні кризи, масова цифровізація, епідемії... Можна назвати безліч перешкод та викликів, які постають перед сучасним суспільством. Але неможливо заперечити той факт, що саме для України впродовж останніх 8 років найбільшою проблемою є війна на Сході, що розпочалася після Революції гідності.

Революція завжди викликає суперечливі думки та створює полеміку в соціумі. Проте, враховуючи нинішню ситуацію в Україні й те, що події Майдану 2013-2014 років досі актуальні, критика стосовно Революції гідності є незначною. Здебільшого її позитивний вплив на формування думки суспільства переважає під час промов про підсумки розвитку держави. Безперечно, портрети пересічного українця версії 2013 і 2021 років кардинально різняться. І найістотнішим наслідком Революції гідності можна вважати політизацію та ідеологізацію простору: активні позиції у культурному житті посіли власне українські ідеї, а у геополітичному масштабі — курс на союз із Європою. Євромайдан показав, як українці можуть об'єднуватися заради захисту — спершу своїх інтересів усередині держави, а згодом — для оборони вітчизни.

Типовий українець версії 2021 року — це людина з чіткою, міцною та виваженою громадянською позицією, думки якої важливі для

владних органів. 2014 рік змінив усе, став каталізатором подальших змін у сучасному українському соціумі.

Згадаймо, як розвивалися мітинги на Майдані впродовж трьох місяців і розгляньмо детальніше вплив Революції гідності на життя нашої країни.

Революція гідності. Хронологічний зріз.

Революція гідності — політичні та суспільні зміни в Україні, що постали як відповідь на протиправний розгін мирної акції студентів і громадських активістів 21 листопада 2013 року.

З чого почалася Революція гідності? 21 листопада 2013 року (символічно — у річницю Помаранчевої революції) уряд Миколи Азарова скасував підписання асоціації з Європейським Союзом. Очевидно, на користь іншого союзу — з Росією.

«Сказати, що в Україні розпочалися масові протести за євроінтеграцію можна, скажімо, трошки покрививши душою. Тому що більшість людей, які виходили в листопаді 13-го року на Європейську площу, вимагаючи договору про асоціацію, ніколи не читали той договір про асоціацію. За що люди виходили? За певні цінності. У той момент було чітко зрозуміло, що є дві альтернативи: є Європейський Союз як певний набір цінностей, навіть

не як інституція, і є інтеграція з Росією як певний інший набір цінностей (ред.)» (Валерій Пекар — підприємець, викладач Києво-Могилянської бізнес-школи).

Досить спонтанно у соціальних мережах, зокрема у журналістському середовищі почалася кампанія з мобілізації протесту. На перший погляд це була одноразова стихійна акція громадських активістів. Таких було вже багато за час президентства Віктора Януковича. Втім, влада відреагувала миттєво: заборонили всі масові заходи в центрі Києва до 7 січня. За своїм настроєм цей протест нагадував Помаранчеву революцію (з її атмосферою карнавалу, майже свята). Але на відміну від Помаранчевого Майдану 2004 року, сучасна акція виглядала дуже неорганізованою: повсюди панував хаос, бракувало координації. Опозиційні партії та їхні очільники намагалися долучитися до студентського протесту, але ті їм відмовили, адже довіри до політичних лідерів молодь не мала.

Через тиждень протестів стало зрозуміло, що це не просто мітинги проєвропейської молоді та парламентської опозиції. Згодом на вулиці вийшли десятки тисяч українців, яких розлютили плани влади розвернути курс країни в бік Москви. Тодішній президент знехтував вимогами протестувальників і не підписав асоціацію з ЄС на саміті у Вільнюсі. Що робити далі, ніхто не знав. У цей момент влада вирішила продемонструвати силу.

30 листопада 2013 року в наметовому містечку Євромайдану залишалося не так багато протестувальників: близько чотирьох сотень. Протест поступово згасав. О 4 ранку площу біля монумента Незалежності оточили дві тисячі бійців спецзагону «Беркут», озброєних гумовими кийками. Почався штурм: людей витягували з наметів, били кийками. Частина студентів змогли прорватися і кинулися навтьоки Михайлівською вулицею. Беркутівці переслідували їх аж до Михайлівського Золотоверхого собору: там побитих студентів пустили монахи і зачинили браму перед переслідувачами. Ця ніч змінила все — на ранок настав день гніву.

1 грудня на вулиці Києва вийшло вже пів

мільйона людей. На центральній площі столиці знову розгорнули намети. Цього ж дня відбулися сутички під адміністрацією Президента на Банковій.

«З моменту виходу сотень тисяч людей на вулиці все змінилося. Це вже був не виступ за якісь євроінтеграційні цінності, це вже була революція. Сам по собі Майдан не є революцією, революція — це те, що відбувається ці 8 років, Майдан став лише запуском.

Ця революція є троїста: це економічна революція, по суті своїй — буржуазна, за вільний ринок проти закритої системи, проти олігархів; це національно-визвольна революція — завершення визвольних змагань українського народу, яке тривало все ХХ сторіччя, тобто антиколоніальна революція, яка, звичайно, як і всі такі подібні революції негайно переходить у війну за незалежність; і те, що влучно охрестили Революцією Гідності — революція цінностей, мислення (нове проти старого). І саме такий троїстий характер окреслює три її рушійні сили — це середній клас, українські національно свідомі громадяни і молодь (ред.)» (Валерій Пекар — підприємець, викладач Києво-Могилянської бізнес-школи).

Наймасовішою під час Євромайдану стала акція 8 грудня — так званий «марш мільйонів». За різними оцінками, по всій країні на вулиці міст справді вийшли кілька мільйонів українців. Ця акція увінчалася подією, яка на той момент ще неоднозначно сприймалася учасниками протесту — це повалення пам'ятника Леніну.

Після невдалого штурму в грудні 2013 року влада вирішила просто ігнорувати Майдан. Віктор Янукович і його соратники сподівалися, що мінусова температура, довгі зимові свята зрештою повернуть протестувальників додому. Минали тижні, але Майдан не розходився. На його сцені побували десятки іноземних політиків високого рангу, які висловлювали свою підтримку протестувальникам. Новорічна ніч перетворилася на грандіозний концерт, але до перемоги ще було далеко.

У цій війні на витривалість першими здали нерви влади: 16 січня пропрезидентська біль-

шість ухвалила в парламенті низку законів, які назвали «диктаторськими», оскільки вони розширювали каральні повноваження виконавчої гілки влади, а всіх протестувальників автоматично вважали поза законом.

19 січня під час мітингу лідери політичної опозиції не змогли запропонувати план дій, щоб зупинити «скочування» країни до диктатури. Тисячі активістів самі пішли в наступ на барикади біля парламенту. Це вже були не зіткнення, а справжні вуличні бої. Майдан перейшов у фазу силового протистояння. 22 січня — перші смерті від вогнепальних поранень.

Зрештою, 18 лютого штаб Євромайдану вирішив провести акцію «Мирний наступ». За планом протестувальники мали оточити парламент, взяти його в блокаду і примусити владу піти на поступ. Але цього не сталося: влада зібрала в урядовому кварталі тисячі беркутівців, солдатів внутрішніх військ і озброєних тітушок (найманого криміналітету). Під час вуличних боїв два десятки активістів Євромайдану були вбиті, сотні зазнали поранень. У ніч на 19 лютого влада оголосила початок антитерористичної операції. Почався новий штурм Майдану. Кульмінація настала вранці 20 лютого, коли на вулиці Інститутській від куль снайперів і спецпризначенців загинули 48 учасників протесту.

Віктор Янукович за посередництва міжнародних спостерігачів почав переговори з лідерами парламентської опозиції. Було домовлено, що восени відбудуться дострокові вибори президента, але люди на Майдані не прийняли цей компроміс. 22 лютого мав початися новий раунд протистояння, але Янукович зі своїм близьким оточенням утік до Росії. Спецпризначенці залишили столицю, протестувальники зайняли урядові будівлі. Революція гідності завершилася перемогою. А потім почалася війна з Росією...

Причини нападу Росії, або Як «добрий сусід» скористався ситуацією в Україні. Істерика Кремля як реакція на революційні події в Україні продовжилася захопленням Криму: скориставшись тимчасовим безвладдям і внутрішньою дестабілізацією країни, Володимир Путін розпочав збройну інтервен-

цію та анексію українського півострова. Його дії були засуджені в спеціальній резолюції, яку підтримали 100 держав-членів ООН. Тут йшлося не лише про Україну. Це було перше від 1945 року захоплення території в Європі, що поставило під сумнів відданість Росії принципам європейської безпеки і стабільності загалом.

Але на цьому президент Росії не зупинився. Починаючи з квітня 2014 року, російські сили особливого призначення розпалювали сепаратистський заколот на Донбасі. Згодом в окупованому Донецьку та Луганську один за одним виринали лідери-маріонетки, які очолювали мобілізованих на місцях під керівництвом російських спецслужб сепаратистів. Росія кинула на підтримку сепаратистів військових і техніку.

Починаючи з 2014 року на Сході України триває війна за незалежність.

Наслідки Євромайдану.

Соціологічні дослідження, проведені у 2018 році на замовлення Національного музею Революції гідності, показують невтішну тенденцію розчарування у Євромайдані. Таке пост-сприйняття кількісно найбільш виражене у тих регіонах, де було багато його прихильників. Майже третина опитаних респондентів на Західній Україні та в Центрі зазначили своє розчарування. Відчутною є осторога мешканців Сходу відповісти на це питання. Кожен п'ятий опитаний не дав відповіді на нього. До найпомітніших негативних наслідків Революції гідності, що здебільшого відповідають за описане вище пост-сприйняття подій 2013-2014 років, відносять війну з РФ, АТО, економічну кризу та безвладдя, втрату території (окупація АРК та Донбасу), зростання соціальної напруги у суспільстві, зубожіння, невиконання реформ.

Проблеми з підсумуванням такого явища як Революція гідності виникають уже в момент виникнення ідеї про створення певних цілісних висновків. Події Майдану ще досить свіжі у пам'яті українців. Зайва емоційність не дозволяє досконало дослідити Революцію 2013-2014 років як історичне явище. Проте сьогодні ми говоримо про досягнення най-

більш яскравих її наслідків у геополітичному просторі, а також у сфері внутрішніх соціально-політичних відносин країни. Раціоналізація і наведення «мінусів» протесту звичайно є невід'ємним елементом аналізу. Проте курс на українізацію змушує нас розглянути вплив революції на українське суспільство та його ідеологічні настрої до і після подій 2014 року. Євромайдан домігся втечі президента-диктатора, відставки уряду. Після виборів Україна обрала європейський вектор розвитку — стала асоційованим членом ЄС, громадяни отримали право безвізового в'їзду в Євросоюз, унаслідок Зони вільної торгівлі з ЄС товарообіг із країнами Європи зростає.

Зі стратегічного боку Україна обрала нові цінності для подальшого розвитку, повернувшись спиною до свого минулого — Радянського Союзу.

Цей Майдан став епіцентром кардинальних змін у країні. Він спричинив процес не лише політичний, а й низку соціальних і культурних перетворень. Майдан обріс громадськими ініціативами, десятки з яких діють і розвиваються досі. Майданівські волонтери створили загальнодержавні волонтерські організації та благодійні фонди. Багато членів імпровізованих охоронних груп «Самооборони Майдану» зголосилися добровольцями, коли після Революції гідності Росія зазіхнула на українські території. Деякі сотні централізовано влились у Збройні сили України.

Ідеали Революції гідності та самоорганізація населення з метою захисту суверенності держави сьогодні яскраво виражені в підвищенні рівня національної свідомості, згуртованості та патріотизмі. Після 2014 року нам відкрилося вікно можливостей: процес декомунізації, розвиток громадянського суспільства, що потужно заявило про себе на Майдані.

Не слід нехтувати Революцією гідності чи стверджувати, що надії Майдану не справдилися, а рішення не виконані. Це — неправда! Революція гідності залишила глибокий, визначальний і незабутній слід в історії незалежної та суверенної України.

Марія Кукшина

День єднання у Коледжі: як це було

«З метою посилення консолідації українського суспільства, зміцнення його стійкості в умовах зростання гібридних загроз, інформаційно-пропагандистського, морально-психологічного тиску на суспільну свідомість постановляю: оголосити 16 лютого 2022 року Днем єднання», – зазначається в Указі президента України від 14 лютого 2022 року.

Дата 16 лютого була обрана не випадково – саме у цей день, за розвідувальними даними західних країн, зокрема США, могло розпочатися повномасштабне вторгнення російської армії до України.

Головна ідея свята полягала в тому, щоб показати світу, в тому числі росіянам, єдність українського народу на тлі військової загрози. Загалом, зовнішні та внутрішні виклики, що постали сьогодні перед Україною, вимагають від кожного громадянина відповідальності, впевненості та конкретних дій.

Саме святкування передбачало низку заходів: традиційні для національних свят підняття прапорів над адміністративними будівлями, виконання державного гімну та звернення представників влади до народу. У Фаховому коледжі «Універсум» Київського університету імені Бориса Грінченка з нагоди Дня єднання України відбулось підняття Державного Прапора України. Студенти, співробітники та усі охочі мали змогу долучились до церемонії через онлайн-трансляцію на ютуб-каналі Коледжу.

І наостанок хочемо виокремити головні тези з привітання Володимира Зеленського: «І ніхто наш дім не буде так любити, як ми любимо, і ніхто, тільки ми разом зможемо наш дім захистити».

Бажаємо вам мирного неба над головою!

Алла Бедна

#[ШЧО]

ПОДИВИТИСЯ

У цьому випуску «Нота Бене» ми вирішили присвятити рубрику #ШЧО психологічним фільмам, в яких розглядаються проблеми нашого суспільства.
Приємного перегляду!

«Жовтневе небо»

Рік: 1999
Країна: США
Режисер: Джо Джонстон

Ця історія про школяра, який щиро вірив у свою мету і прямував до неї, незважаючи на труднощі. Почувши, що СРСР запустив свій перший супутник, він вирішує створити власну ракету та відправити її в космос. Фільм порушує такі серйозні питання як свобода вибору та сенс нашого існування, а в його основі лежить реальна історія, розказана Хомером Хікемом, відомим співробітником NASA, який все дитинство провів у маленькому містечку шахтарів, мріючи про височінь.

«Хлопчик у смугастій піжамі»

Рік: 2008
Країна: Велика Британія
Режисер: Марк Герман

Бруно веде безтурботний спосіб життя в Берліні, незважаючи на те, що в розпалі Друга світова війна. І це не дивно, адже його батько — нацистський чиновник. Коли главу сім'ї призначають на нову посаду, вся сім'я змушена переїхати на нове місце проживання. Виявляється, що поряд із будинком знаходиться концентраційний табір. Тільки ось Бруно ще дуже малий, щоб усвідомити, що відбувається. Одного разу він знайомиться з єврейським хлопчиком на ім'я Шмуель, який носить смугасту піжаму і живе по той бік огорожі. Між дітьми зароджується дружба. Вони ще не здогадуються, що на них чекає.

«Час»

Рік: 2011
Країна: США
Режисер: Ендрю Нікол

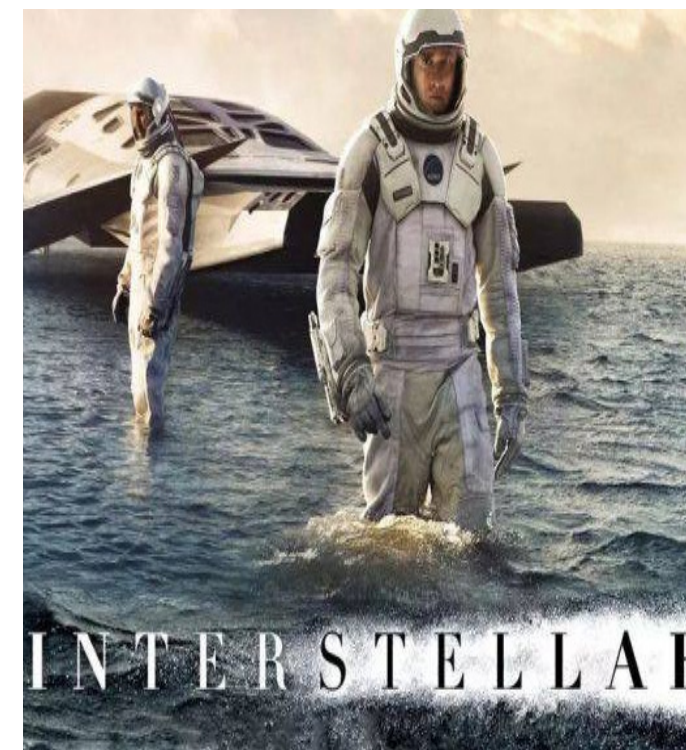
Дія відбувається у далекому майбутньому. Тепер світом керують не гроші, а час. Кожна людина від народження має в запасі 25 років спокійного життя. А щоб вижити далі, люди повинні працювати й отримувати час життя, яке повністю замінило фінансові відносини. Але якщо без грошей ще можна якось прожити, то без часу людина приречена на миттєву смерть. Тепер багаті люди мають у своєму розпорядженні віки спокійного життя, а бідні приречені на життя одним днем.

«Інтерстеллар»

Рік: 2014
Країна: США
Режисер: Кристофер Нолан

Падіння концентрації кисню в атмосфері Землі призводить до різкого погіршення клімату, через що людству загрожує неминуха загибель. Сподіваючись відшукати у Всесвіті придатну для життя планету, NASA розробило секретний проєкт «Лазар». На орбіті Сатурна вчені знаходять так звану «кротову нору», яка відкриває прохід у сусідню Галактику. Зонди виявляють в межах технічної досяжності кілька планет, теоретично здатних підтримувати життя. Для їх більш детального вивчення на Сатурн відправляється невелика експедиція: троє вчених і колишній пілот. Їхня місія — єдина надія людства на виживання...

Ось так і пишу...

Я свавільна, гостра, щира.
Неслухняна, мов дитя.
В мене очі світло-сині,
Неймовірні, як зоря.
Тіло моє вбране ніжно,
Без єдиного жалю
Вкрито воно зіллям свіжим,
Що зібрала у гаю.
Мене мати налякала
І додому не пускала.
Все кричала: «Ти — пропаща!»,
«Ти — загіблая душа!».
Я лиш сльози витирала
І збирала в пелену.
Що ж то в світі так погано!
Квіти сохнуть у гаю...
Мої ноги вже зів'ялі
Опустились на траву.
Прислухаючись до серця,
Я тримаюсь з усіх сил.
Покарала доля бідну
Час вставати й далі йти.

Надія Кравченко

Ти можеш бути різною,
Тільки не будь собою.
Не каламуть нам воду,
І за жодних обставин не будь собою!
Не будь такою гучною,
Нав'язливою, грубою, ти мов приправлена перцем.
Але, пам'ятай, з нами ти можеш бути будь-якою.
Тільки вдягай не штани, а спідниці,
Не носи прикраси і будь тихіше.
Ну про це ми вже казали.
Не запізнюйся на побачення,
А якщо запізнилась — не кажи нікому, що плакала.
З нами ти можеш бути різною,
Але тільки не будь такою грізною.
Не гни спину, лише хіба по роботі,
На навчання іти бодай —
Краще в клуб на підборах.
Чому ти така неприродна?
Розкутіше, най.
Тебе має помітити он той хлопець,
А це офіціант, ну залиш йому на чай.
Чому на тобі маска? Як тебе зрозуміти?
Ми що, про таке багато чого просили?
Ми просто казали: «Ніколи не будь собою!»...
Так, тепер я загублена,
Зате різна.
З ранами і без болю.

Марія Кукшина